

Laiškas Valerijai Čiurlionytei, 1917-05-05, [iš Sočio - į Voronežą].

Ar girdi, kaip kertu? Ar juntį, kaip žiūriu,

Ar girdi, kaip kertu? Ar juntį, kaip žiūriu,

Kaip tave akimis aš buriu?

— — — —

Tai jau daugel laiko praslinko, o nuo Tavęs, Sesute, dar nieko — — ! Kada aš sulauksiu?

O šiąnakt aš tave sapnavau. Baltą. Maudėmės marėse. Ir vilnys abudu bučiavo. Turbūt šiandie nuo tavęs laiškas bus —

Vakar dieną valkiojaus ir netyčia užsirioglinau ant aukšto kalno. Ir iš ten taip staiga išvydau reginį aplink save gal per kelius šimtus varstų. Taigi po velniais! Pasiust galima. Iš ten matės ilgiausia nugara snieguitų kalnų, ir žalių, ir marės, kurios iš tolo, iš kalno, tolumoj panašios in mėlynus degančius kalnus!

Iš karto rėkiaiu, paskui šokinėjau, o paskui atsiguliau ant kalno saulėj ir gulėjau. Bet čia atsitiko, kas neturėtų atsitikti. Persišildžiau saulėj — ir pradėjo skaudėt ir krūtinė, ir rankos, ir kojos, ir visas veidas. Ir dabar esu visas raudonas kaip virtas vėžys.

Tai man antras atsitikimas.

Pirma — marėse paprastu muilu pasiskubinau plaukus išsiplauti, tai taip man plaukai susivėlė, kad ir po šiai dienai negaliu jų nei iššukuoti, nei išplauti, ir jie visą laiką kažkokiomis silkėmis dvokia.

Vakar gulėdamas ant kalno nužiūrėjau daugel kitų kalnų, kur aš būtinai atlankysiu. Tik bėda, kad labai greit pavargstu. Tat stengiuosiu kuo daugiau valgyt, o pavalgęs einu ant marių kranto gulėtų ir akmenų spardyt. Kokios dvi savaiti reikės pakentėti be kalnų — vis tik per greit pavargstu.

Tat dabar aš rytą ir vakarą paskaitau tau po du perskyrimu iš Zaratustros [1].

Vakar valkiojaus. Valkiojaus, norėjau kur smėlio gauti, kad gėlių pridžiovinus, bet niekur negavau. Sako, būk esą kažkur kalne, būtų gerai suradus — tiek čia gėlių, tiek vainikų!

Labai noris nusiųsti daugiau tau tokių spyglių, kaip indėti laiške, tik nežinau kaip. Jei gausi šiame laiške kaip reikiant — tat kitąsyk irgi nusiųsiu, o tu prisisek prie skrybėlės ar krūtinės.

Šiandie pas mane lyja lietus — tat ir ūpas sunkus kažkoks, ir naktį sunkiai kažkaip miegojau.

Tu nepyk, kad aš tau visuomet tokiuos niekus rašau, ką gi aš pasakysiu, kad man noris šnekėti — — Juk aš visą laiką tyliu, niekam nė žodžio netariu, o gero ką parašyti — dar per daug iširęs esu —

— — — — —

Kol aš siuvau savo suplyšusią peleriną — nustojo lietus belijęs.

Eisiu pas mares.

Pagulėsiu — —

Ką man bangos pasakys — padainuos — tai bus Tau.

Ir ką prisapnuosiu, ir susgodosiu — tai irgi bus Tau —

Buči[uoju]. Bolytis
Neužmiršk manęs!
5/V — 17

KOMENTARAI

- [1] 1917 m. vasarą BS skaito ir laiškuose reflektuoja vokiečių filosofo ir rašytojo Friedricho Nietzsche's veikalą Štai taip Zaratustra kalbėjo (1883–1885).